

De Eraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad No. 124.)

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE, Abonneeanten en Advertentie-anten aan de ADMINISTRATIE, Bureau: Warmoesstraat 96, te Amsterdam.
Inzendingen, die later dan Donnerdag's namiddag te 12 uren worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Zondag 30 Maart 1902. No. 1265.

Abonnementprijs: France aan huis, per drie maanden / 1.50, voor het Buitenland per jaar / 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent.
Abonneeanten worden aangenomen door alle Boekhandelaren, Postdirecteuren en aan het Bureau te Amsterdam.
Advertentieprijs: van 1 tot 6 regels / 1.50, voor elken regel meer 30 Cent.
Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verslagen van vereen. 12 Ct. p. regel

De uitnemende grootheid Zijner Kracht.

[PAASCHFEEST.]

En welke de uitnemende grootheid Zijner Kracht zij aan ons, die gelooven, naar de werking der sterke Zijner macht, die Hij gewoont heeft in Christus als Hij Hem uit de dooden heeft opgewekt.

Bladz. 1 : 19, 20.

Wie voor ons Paaschfeest niets voelt, staat in geestelijk opzicht of heel laag of zeer hoog.

Heel laag staat die breede schare onzer tijdgenooten, welke aan het Christendom ontzinken, er niets meer van geloof, dat Jezus ten derden dag wederom is opgestaan van de dooden. Of men dan al van het Paaschfeest een paar vroolijke dagen maakt, dan wel, meer ernstig en vroom, zich zelf en anderen op het Paaschfeest bij de ontlooiing van de natuur ook naar zedelijke en religieuze levensvernieuwing wijst, maakt hier geen verschil.

Geen verschil, want waar ze ook voor voelen, voor het eigenlijke, voor het feit van dat feest, voor wat er op wordt herdacht, voelen noch de lichtzinnige, noch de meer ernstige naturen onder de ongelovigen. De „blijde boodschap," welke de kerkklokken van den Paaschmorgen verkondigen, moge de platvoersheid, die met „de geloovers" licht, al doen spoeden, en daarentegen aan het hoogere gemoedsleven een verzuchting ontlokken over 't verloren geluk van het gelooven, zoo voor de een als voor de andere is die blijde boodschap een dwaasheid.

Zeer hoog staan daarentegen onder de Christenen zij, die voor ons Paaschfeest niets voelen, omdat zij zulk een afzonderlijken dag van gedenken van 's Heeren opstanding niet noodig hebben.

Het apostolisch vermaan: Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de dooden is opgewekt (2 Tim. 2 : 8), volgen zij zoo op, dat zij dit glorieuze feit dan ook schier nimmer vergeten, er telkens mee bezig zijn. Iederen Zondag brengt hun opnieuw de prediking van wat eenmaal „als het begon te lichten, tegen den eersten dag der week" is geschied. Waartoe dan nog een feestdag, indien men de vreugde over de Opstanding zijns Heeren ten allen tijde geniet? Bovendien, ook hier geldt, wat van de „Christelijke feestdagen" in het algemeen is te zeggen, nergens in Gods Woord is zulk een Paaschfeest geboden; de eerste Christenen kenden het niet en eerst langzaam kwam het, als vanzelf, in het kerkelijk leven op. En als daar dan nog bijkomt de ervaring, dat velen aan zulk een feestdag hooger waarde gaan toekennen dan aan den van God geboden rustdag, laat het zich verstaan dat Gereformeerde Christenen, dat mannen als Farel en Viret en Calvijn er niets voor voelden.

Evenwel, dit hoog geestelijk standpunt is onder de beijders des Heeren niet aller. Al wordt ook het blijde feit, dat eenmaal plaats greep in Jozef's hof, niet geheel vergeten: al herinnert ieder kind des Heeren het zich ook, telkens wanneer het in den naam van zijn levenden Heiland het aangezicht van zijn God zoekt; al verberst zich aan den rustdag, juist op den eersten dag der week, voor hem de voorstelling aan het aanvaangen van de rust, het eindigen van den staat der vernedering van zijn Borg en Hoofd, — toch hebben de meesten, te midden van zooveel wat dreigt te doen vergeten, nog wel behoefte aan een dag, een afzonderlijken dag van gedenken. En in die behoefte voorzien ook onze Gereformeerde Kerken, door wat zij in haar ordening vaststelden, van het onderhouden ook van den Paaschdag. Alleen maar kan er onder ons niet genoeg op aangedrongen, dat de heiligheid van dien dag niet in het kerkelijk gebruik, maar uitsluitend in het Goddelijk gebod van den Rustdag ligt.

Paaschzondag is niets minder maar ook niets meer heilig, dan elke andere Sabbatdag, en de tweede Paaschdag is nu eenmaal geen Zondag.

En zoo laten dan ook wij een woord tot onze lezers uitgaan om op het Paaschfeest te doen gedenken. Een woord, ditmaal, dat ons spreekt van de uitnemende grootheid der Kracht van den God van onzen Heere Jezus Christus, den Vader der heerlijkheid; van onzen God.

Om te weten, wat de grootheid van een kracht of een vermogen is, moet zij zelf van zulk een kracht iets hebben waargenomen. Een stadskind hoort op school wel van de groei-kracht, die in de graankorrels

schuilt; een jongen van het opleidingsschip wel van de kracht van den storm; en u kunnen ze veel vertellen van de kracht van een geneesmiddel en veel praten over de kracht der moederliefde; doch, zonder meer, heeft dan noch dat kind, noch die jongen, noch hebt zij een voorstelling van de grootheid van die krachten. Maar heel anders wordt het, als straks, op een moeien zomerdag, dat kind naar buiten komt, en de rijpe korenvelden ziet. Als zoo'n matroosje op zijn reis in den donkeren nacht, wanneer de zee hoog staat, het schip geslingerd wordt, de masten kraken en de tuigage ontredderd raakt, zijn eerste zee-storm meemaakt. Heel anders als zij, in dagen van bange krankheid, naar het veel geprezen middel grijpt en dan straks voelt, hoe de ziekte er door wijkt en uw spieren weer steviger en uw zenuwen sterker worden en uw bloed weer regelmatig loopt, en zij met den dag beter wordt. En heel anders ook, als zij voor uw oogen ziet de toewijding en het geduld en de teedere zachtheid van een moeder, voor haar zieke kind. Daarom heel anders, wijl het nu niet meer slechts van hooren zeggen is, maar een uit eigen bevinding er kennis aan hebben.

En zoo staat het nu ook met de uitnemende grootheid van Gods kracht.

Van Zijn Kracht in het algemeen.

De uitnemende grootheid Zijner Kracht in het scheppingsleven. De almachtige en alomtegenwoordige kracht Gods, door welke Hij hemel en aarde, mitsgaders alle schepselen, gelijk als met Zijne hand nog onderhoudt en regeert. Eerst als zij indringt met uw verstand in dat scheppingsleven, krijgt zij kennis aan de grootheid der Kracht van uw God. De Kracht van Hem, Die de zon ten lichte geeft des dags, de ordeningen der maan en der sterren ten lichte des nachts, Die de zee kleeft, dat hare golven bruisen, Heere der heirscharen is Zijn Naam. (Jeremia 31 : 35). De Kracht van Hem, Die de bergen dreuk uit Zijne opperzalen; de fonteynen uitzendt door de dalen, dat zij tusschen de gebergten henen wandelen. Die doet uitspruiten het gras voor de beesten; het kruid tot dienst der menschen, doende het brood uit de aarde voortkomen. Die de boomen van regen verzadigt, de cederen van den Libanon door Hem geplant, waarin de vogteljes nestelen (Ps. 104). Kennis aan de grootheid der Kracht van uw God, Die daar woont boven den kloot der aarde, zoodat hare bewoners als sprinkhanen zijn; Die de vorsten te niet maakt, de richters der aarde tot ijdelheid. Voor Wien de volkeren zijn, als een druppel aan een emmer, als een stofje aan een weegschaal. (Jesaja 40). En bij zulk een kennis van het scheppingsleven, zingt zij met den psalmist: Onze Heere is groot en van vele Kracht; Zijns verstands in geen getal. (Ps. 147 : 5). Verstaat zij des te beter het eigen Godswoord bij Jesaja, omtrent den sterrenhemel: Heft uwe oogen omhoog en ziet Wie deze dingen geschapen heeft: Die in getal hun heil voortbrengt; Die ze alle bij name roept, van wege de grootheid Zijner Krachten en omdat Hij sterk van vermogen is; er wordt er niet een gemist. (Jesaja 40 : 28).

De grootheid Zijner Kracht in het scheppingsleven is een uitnemende, een alles te boven gaande. De eeuwige God, de Heere, de Schepper van de einden der aarde, wordt noch moede noch mat. (Jes. 40 : 28).

Wanneer echter de heilige apostel Paulus in zijn brief aan Efeze van de uitnemende grootheid Zijner Kracht spreekt, dan bedoelt hij daarmede nog iets anders, dan wat wij als Gods Voorzienigheid in het algemeen, dan wat wij als Zijn eeuwige en alomtegenwoordige Kracht in het scheppingsleven belijden. Hij schreef toch van uit zijn gevangenis aan de, vooral onder zijn dienst, tot het Christendom bekeerde Efeziërs, van de uitnemende grootheid Zijner Kracht aan ons, die gelooven. Met dat ons wat hij zich zelf en zijn lezers saam, tegenover de ongelovigen die gelijk de Efeziërs eertijds, thans nog, zonder Christus, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld zijn. (Ef. 2 : 12). Maar zoo verstaat zij dan ook, dat het bepaald sprake is van de Godskracht, welke zich betoont in de toepassing van de door Christus verworven zaligheid voor de uitverkorenen. Verstaat zij, dat het hier gaat niet om de algemeene, maar om de bijzondere Voorzienigheid; dat de apostel, toen hij dit schreef, eenzelfde gedachte voor den geest moet hebben gerweefd, als die hij eens zou vertolken in dat woord tot Timotheus: God is een Behouder aller menschen, maar allereerst der geloovigen (1 Timotheus 4 : 10b); verstaat zij, dat wij ons niet dit woord van de uitnemende grootheid Zijner Kracht, niet op het gebied der algemeene Gratie, maar der particuliere Ge-

nade; niet op het gebied van het scheppingsleven, maar op dat van de herschepping bewegen. Dan, ook hier geldt, wat van de grootheid ener kracht en ook van Gods Kracht in het algemeen door gaat; om van deze grootheid eenige voorstelling te maken, moet zij van die kracht ervaring hebben, er van weten.

Om dat weten bij zijn lezers aangaande de uitnemende grootheid Zijner Kracht, is het Paulus juist te doen. Hij zelf weet er van, en hij wil nu ook, dat zijn lezers er van zullen weten. En wijl nu de apostel, zonder dat hij het natuurlijk zelf wist, niet slechts voor die Christenen uit de eerste eeuw, maar in Klein-Azië, maar voor alle geloovigen van alle eeuwen en onder alle volkeren heeft geschreven, en bovendien niet hij, maar God de Heilige Geest zelf, Die hem inspireerde, de eigenlijke en eerste auteur van den brief aan Efeze is, geldt de noodzakelijkheid van dat weten, ook voor ons Christenen van dezen tijd. Het is niet genoeg om maar te praten, zelfs in schoone woorden te praten van de uitnemende grootheid Zijner Kracht in het werk der zaliging. Om toch over haar grootheid te kunnen oordeelen, moet zij er iets van hebben waargenomen.

Die kracht toch is niet maar schijn, doch hoogste, wijl Goddelijke, werkelijke. En dat praten er over, zonder er zelf bevinding van te hebben, is niet alleen onvolledig, maar zelfs gevaarlijk. Men komt dan zoo licht in een droomwereld, gelijk ons, zij het ook in een ander verband, Jesaja teekent in de woorden: Het zal alzo zijn, gelijk wanneer een hongerige droomt, en ziet hij eet, maar als hij ontwaakt, zoo is zijne ziel ledig; of gelijk als wanneer een dorstige droomt, en ziet hij drinkt, maar als hij ontwaakt, ziet zoo is hij nog mat, en zijne ziel is begeerig. (Jes. 29 : 8).

En uit zulk een droom te ontwaken, is zoo schrikkelijk.

En dat het Paulus werkelijk om dat weten bij zijn lezers te doen is, zal u duidelijk worden, indien zij maar let op wat aan vers 19, waarin van de uitnemende grootheid Zijner Kracht aan ons die gelooven wordt gesproken, voorafgaat. Van vs. 16 af tocht, schrijft de Apostel over een zeer innige en teedere zaak. In zijn evangelium, ver van ze af, vergeet hij zijn Efeziërs niet. Hij gedenkt hen in zijne geboden, en dan is en inhoud en doel van dit zijn bidden, dat God hun geve in de kennis omtrent Hem, en waartoe ook behoort de uitnemende grootheid Zijner kracht, al dieper te worden ingeleid door den heiligen Geest. Die hierin wijsheid werkt en openbaring of ontsluiting, onthulling geeft. (vs. 16). De Geest, gelijk hij elders schreef, die uit God is en welken wij geloovigen hebben ontvangen, opdat wij zouden weten de dingen die ons van God geschonken zijn (1 Corinthhe 2 : 12). Men ziet hier hoe velen in onze dagen, die in hun valsche mystiek de christelijke religie alleen willen beperken tot het gemoedsleven, de Schrift tegen zich hebben. De religie is niet alleen een zaak van het hart, maar ook van het hoofd. Een zaak ook van uw denken. Een weten der dingen, die ons van God geschonken zijn. Aan een rijke en volle, maar dan ook rechte en zuivere kennis Gods hangt zooveel voor uw geestelijk leven. Maar men vergeet daarbij ook niet, en dat is juist zoo machtige bemoediging voor den eenvoudige en ongeleerde, dat deze kennis Gods niet een vrucht is van natuurlijke scherpsinnigheid of zekere begaafdheid om spoedig en gemakkelijk te begrijpen, maar wel een vrucht van den Heiligen Geest. Een gave Gods door middel van Zijn Geest, die Hij in Zijn vrijmacht wel niet altijd, maar toch vaak den wijzen en verstandigen onthoudt en den kinderleken schenkt. En bij dat bidden tot God voor de Christenen in Efeze om de gave van den Geest der Wijsheid en der Openbaring, gaat het tevens om de gave van verlichte oogen des verstands (vs. 18). De mensch toch, door God geschapen om te kennen de zinnelijke en de geestelijke wereld, heeft tweemaal oogen. Een oog des lichaams en een oog der ziel. Maar van dat zielsoog geldt, bij den in zonde gevallen mensch, wat de apostel van de heidenenverstandigen schrijft: hun onverstandig hart is verduisterd geworden. (Rome 1 : 21). Dan, God alleen kan het verlichten, en als Hij dat gedaan heeft, dan ziet zij de wereld der geestelijke dingen zoals de Schrift u die teekent, in haar glansen van eeuwige schoonheid.

En zulke, van God verlichte, oogen zijn den geloovige onmisbaar om te weten van het werk Gods, Zijn krachten, Zijn vermogens.

Opdat zij moogt weten, schrijft de apostel. En dat weten beteekent dan een zien met dat zielsoog, zoodat men zekerheid heeft

dat deze dingen bestaan, en niet maar schijn zijn; een doorzien of verstaan van wat dan onder uw geestelijke waarneming, wat in uw gezichtskring kwam, en dus niet langer vreemd en onbekend voor u is.

En dan noemt de Apostel, wat van dat weten het voorwerp is. Opdat zij moogt weten welke zij de hoop van Zijne roeping, en welke de rijkdom zij der heerlijkheid van Zijne erfenis in de heiligen, en welke de uitnemende grootheid Zijner Kracht zij aan ons die gelooven. (Ef. 1 : 18 : 19).

Allereerst spreekt hij van de hoop, gelijk in vers 15 van het geloof en de liefde der Efeziërs. De christelijke hoop is iets gansch eigenaardigs. Gegronsd in het geloof, wordt zij bewerkt door de roeping Gods, die krachtadig tot u kwam, waardoor zij u bewust werd van uw verkiezing. Wie Gods beloften geloof, kan en mag hopen. En wiens geestelijke oogen dan verlicht zijn, die weet ook wat hij hoopt. Zoo een ziet het voorwerp zijner hope voor zich, heeft daaromtrent zekerheid, doorziet het in zijn heerlijkheid. En als Paulus het voorwerp der christelijke hope of datgene wat de christen hopen mag, gaat beschrijven, dan komt reeds in de keuze der woorden, de grootheid van de zaak uit. Hij spreekt van een erfenis, Zijn erfenis, waaronder hij verstaat de van God geschonken eeuwige zaligheid onder de heiligen, want alleen deze, en niet de onrechtvaardigen, gelijk het elders heet, zullen het Koninkrijk Gods beërven (1 Cor. 6 : 9). Heeft Jezus zelf ons gezegd, dat de rechtvaardigen zullen blinken gelijk de zon (Mat. 13 : 43) en zag Johannes het nieuwe Jeruzalem als een stad van zuiver goud (Openb. 21 : 18), aan schittering en glans hebben wij dan ook te denken wanneer de apostel hier spreekt van de heerlijkheid der erfenis. En om nu reeds in dit leven te weten den rijkdom van deze heerlijkheid, zijn noodig de verlichte oogen. Maar evenzeer zijn die oogen noodig om te weten welke de uitnemende grootheid Zijner kracht zij aan ons die gelooven.

Ook hier blijkt weer, hoe heel de zaliging uitsluitend Gods werk is. Hij heeft voor de Zijnen de eeuwige Glorie bereid, Hij geeft ze er een oog voor, maar het is ook door Zijn kracht dat zij eenmaal aan hen en in hen zal gewrocht worden. En ook hier geldt dat andere woord van den Apostel: die Hij te voren verordineerd heeft, deze heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, deze heeft Hij ook gerechtvaardigd, en die Hij gerechtvaardigd heeft deze heeft Hij ook verheerlijkt. (Rom. 8 : 30). De gouden keten des heils, wier eerste schakel met het „die Hij te voren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren verordineerd" van vs. 29 in de eeuwige verkiezing, en wier laatste met het „verheerlijkt" van vs. 30, in het nieuwe Jeruzalem vastligt.

Om nu de uitnemende grootheid van Gods Kracht aan ons die gelooven te weten, verwijst Paulus ons niet naar wat wij daarvan in ons zelf hebben ervaren, maar naar de opstanding van Christus, naar het feit van den Paaschmorgen.

Naar de werking der sterke Zijner macht, die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij Hem uit de dooden heeft opgewekt, moeten de geloovigen afmeten Gods Kracht ook aan hen betoond.

Zeker, een kind des Heeren weet ook van Gods Kracht wanneer hij het oog zijner ziel laat waren over het eigen leven. Hij weet dan van Zijn eeuwige en alomtegenwoordige Kracht, waarmee hij is gedragen als op arendsvleugelen; geleid met vaderlijke hand, heel zijn leven door. En als hij dan ziet die Voorzienigheid van zijn God ook in zijn leven, dan zal hij met Jacob zeggen: Ik ben geringer dan al deze weldadigheden en dan al deze trouw, die Gij aan mij hebt bewezen. (Gen. 32 : 10).

Hij weet dan van Zijn Goddelijke Kracht, die ook hem alles geschonken heeft wat tot het leven en de godsaligheid behoort (2 Petri 1 : 3). Een Kracht, waardoor het bij hem kwam tot een waarachtige bekeering, tot een oprechtheid geloof, tot een willen wandelen in den weg van 's Heeren geboden. En als hij dan ziet, hoe door die Kracht zijn geestelijk blinde oogen en zijn geestelijk kroepel voeten vast zijn gezet, dan zal zijn mond, voor 's Heeren glorie eertijds stom, met juichende tong het uitbeelden voor zijn God.

Hij weet dan van Zijn Kracht der vergevende liefde, waar hij struikelde en viel, maar in de ure des berouws werd opgericht door zijn God; van Zijn kracht der vertroosting in de bange uren van smart over 's levens leed.

En als hij dan ziet, hoe door die Kracht hem wedergegeven is de vreugde des heils; door die Kracht zijn matte, dorre ziel is verkwikt, — dan wordt het: De Heere is

genadig en rechtvaardig, en onze God is onfermende, uit den 116en psalm zijn bevinding en het: Als een dien zijne moeder troost, alzo zal Ik u troosten, uit Jesaja 66, zijn ervaring.

Ongetwijfeld, een kind des Heeren weet dan van Gods Kracht, van de grootheid Zijner Kracht. Doch die grootheid is nog veel uitnemender dan hij weet, dan hij er van gezien heeft. God toch is machtiger meer dan overvloediglijk te doen boven al wat wij bidden of denken, naar de Kracht die in ons werkt (Ef. 3 : 20). Het is er mee als wanneer een kind, dat meermalen door de armen van zijn vader werd opgeheven en gedragen, dien vader voor het eerst in zijn werkplaats bezig ziet en hem, bij voorbeeld in de smidse, den voorhamer ziet gebruiken. Het kind dat vóór dien tijd wel wist dat vaders armen sterk waren, krijgt nu eerst een veel dieper indruk van de uitnemende grootheid van vaders kracht.

En dien dieperen indruk wil de Heere van Zijn Kracht geven, en daarom doet Hij den Apostel schrijven, dat wij zullen zien op Zijn krachtsbetoon in Jezus' opwekking uit den dood. De uitnemende grootheid Zijner kracht zullen afmeten naar de werking der sterke Zijner macht bij wat geschied is in het graf in de steenrots van Jozef's hof.

Om het drietal woorden *werking, sterkte, macht* eenigszins te verduidelijken, gebruikte ook Calvijn het beeld van een boom met zijn wortel en vrucht, waarmee Hij dan bedoelde, dat de *macht* op het in heel den boom schuilend vermogen, de *sterkte* op de groei-kracht van zijn wortels en de *werking* op de vruchten ziet.

Zoo wordt hier dan, bij die ééne Godsdaad, onderscheiden tusschen het innerlijk vermogen, de alle tegenstand overwinnende kracht en de uitwerking.

Het feit van den Paaschmorgen is de vrucht van een werking Gods. Een daad van den Drieëenigen God. Christus is uit de dooden opgewekt, en eerst daarna volgt de opstanding, staat Hij op. Zoo is het ook in uw bekeering; daar is een opstanding van den nieuwen mensch, maar ook aan deze opstanding ging vooraf een opwekking, en deze is geheel en uitsluitend een werk Gods, waarbij de mensch passief, lijdelijk, is.

Sedert Vrijdagavond lag het afgematelde lichaam van Jezus, gescheiden van de ziel, in het nieuwe graf waarin nog nooit iemand gelegd was. Handen der vriendschap en der vereering hadden het gewonden in een zuiver fijn lijnwaad; mirre en aloë, haastig, omdat de Sabbat naderde, tusschen het linnen lijkkleed gestrooid.

Christus was onder de dooden. In den meest eigenlijken zin gold toen van hem wat eens David zong in den achtentienden psalm: Banden des doods hadden mij omvangen.

De Man van smarten onder de smarten des doods, want hij ging in dien dood als de met schuld en vloek beladen Borg van zijn volk.

Overgeleverd om onze zonden. Maar God heeft hem opgewekt, — om onze rechtvaardigmaking — de smarten des doods ontbonden hebbende, alzo het niet mogelijk was, dat Hij van denzelfden dood zou gehouden worden (Hand. 2 : 24).

Christus was onder de dooden.

Als een gevloekte, een tot ronde gemaakte, en Satan, die het geweld des doods had, (Hebreë 2 : 14) triumfeerde voor een tijd. Voor eea tijd, want door de uitnemende grootheid van Gods Kracht wordt thans, nu de loeprij volkomen betaald is, de Borg in Hem al de uitverkorenen, aan dat geweld ontrukte en zal straks de gevangenis, dat is hij, die anderen gevangen hield, zelf worden gevangelijk gevoerd (Ps. 68 : 19).

Denk u dat ontrukken aan het geweld des doods diep in. Het was Satan, die dat geweld had en die het niet los wilde laten, ook toen hij er geen recht meer op had. En Satan, de door God geschapen engel, is zoo sterk, zoo sterk ook in de energie der wanhoop, waarmee hij als gevallen engel strijdt tegen God. Jezus zelf noemde hem dan ook den „sterke" en sprak van „het binden van dien sterke". (Math. 12 : 29). En tegen dien, om zijn prooi worstelenden Satan, ging toen in de Kracht Gods.

Christus was onder de dooden.

Zijn ziel en Zijn lichaam waren van elkander gescheiden. Dat is de dood. Maar die ziel en dat lichaam behooren bij elkaar, en eerst waar zij vereenigd zijn, is er weer een *mensch*. Die twee te vereenigen kan alleen God, door Zijn Kracht, Zijn wonderkracht. Ook vroeger waren menschen opgewekt uit de dooden, en als Jezus dus Jairus dochterke en Nains jongeling en Lazarus van Bethanie opwekte, sprak uit die wonderen de grootheid van Gods Kracht,